

ת"פ 7344/01/19 - מדינת ישראל נגד עזרא לאטי

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 7344-01-19 מדינת ישראל נ' לאטי

לפני
בעניין: כבוד השופטת טל לחיאני שהם
מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד הילה מלול

המאשימה

נגד

עזרא לאטי
באמצעות ב"כ עו"ד ניר אלקבץ

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

מכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 12/06/18 בשעות הבוקר, שלחה ד"ר מרגריטה רונה קושלן, ווטרינרית במחלקה הווטרינרית של המועצה האזורית באר טוביה ואחראית על הפיקוח במפעל "מעדני הטלה" שנמצא בבעלות הנאשם (להלן: "המתלוננת"), דו"ח ביקורת תקופתית למפעל.

כעבור זמן קצר, הגיע הנאשם למשרדי המחלקה הווטרינרית והחל לאיים על המתלוננת בכך שבעודה יושבת בסמוך לשולחן, נעמד מעליה, אגרף את כפות ידיו וצעק לעברה: "מה את מרשה עצמך לשלוח דוחות כאלו, מה את רוצה להפיל אותי, לא חשובה לך המשפחה שלך את לא יודעת מי אני ואת לא יודעת עם מי את מתעסקת... אם לא היית אישה הייתי מפרק אותך".

במעמד האמור ניסו ד"ר רומן סנדלר וד"ר אלכס להרגיע את הנאשם ולהוציאו מהחדר.

הסדר הטיעון

2. ביום 12/02/20 הודה הנאשם, כאמור, במסגרת הסדר טיעון, והופנה בהסכמת הצדדים לקבלת תסקיר בטרם טיעון לעונש מבלי שהוצגה הסכמה עונשית כלשהי.

ב"כ הנאשם ביקש כי התסקיר יתייחס אף לאפשרות ביטול הרשעת הנאשם בדין ולאפשרות לצדק מאחה.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 55, נשוי ואב ל-4 בגירים המתגורר בכפר וורבורג. הנאשם סיים 9 שנות לימוד, ללא בגרות, ובעל תעודות מקצועיות בתחום מכונאות הרכב, נגרות וקצבות. הנאשם שיתף כי עבד מגיל צעיר, שרת שירות צבאי מלא בחיל השריון, ומזה 20 שנה בעל מותג המזון "מעדני הטלה".

הנאשם הודה בביצוע העבירה וטען כי קיים סכסוך מתמשך עם המתלוננת, אשר מייצגת במקרה את העמדה המקצועית בתחום בו עוסקת, וכי זו מתנכלת אליו והוא חש קורבן, חוסר אונים ותסכול מתמשך בעקבות תחושתו כי פועלים כנגדו בכוונת זדון ובמטרה להרע לעסק שבבעלותו.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו, ושירות המבחן התרשם כי מבין את הכשל בהתנהגותו ויכולתו לבחור אחרת, אך גם התרשם כי קיים קושי בוויסות רגשי ובניהול תקשורת מקדמת, וכן מהיתכנות לתגובות אימפולסיביות במצבים של כעס.

להתרשמות שירות המבחן, הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי ויציב לאורך השנים ומחויב לתפקידו, והתנהגותו במקרה זה חריגה לו ובוצעה על הרקע הרגשי המצטבר כמתואר, ובשל חששו לפגיעה במקור פרנסתו. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם לא מאופיין בדפוסי התנהגות אלימים, וכי אף אין צורך בשילובו בהתערבות לצורך הפחתת סיכון בשל מצבו. כמו כן, ציין שירות המבחן כי הנאשם שיתף פעולה, וכי הליך זה מהווה גורם מרתיע משמעותי ומציב גבול עבורו.

בשל כך, ולאור היעדר עבר פלילי מכביד והתרשמותם כי הנאשם ערך התבוננות במעשיו ותפיסתו העצמית הנורמטיבית והמשך יציבותו התעסוקתית מהווים גורמים מפחיתי סיכון - הומלץ להימנע מהרשעת הנאשם ולהסתפק בהטלת ענישה בדמות צו של"צ למשך 150 שעות.

שירות המבחן הסביר כי לטענת הנאשם, היקף עבודת המפעל תצטמצם באם יורשע מאחר והיקף עבודתו הנוכחי נובע מכך שמספק סחורה לגורמים ממסדיים כשירותי בטחון ומשטרה.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה לא טענה למתחם עונש הולם, ועתרה שלא לקבל המלצת שירות המבחן לבטל הרשעתו בדין של הנאשם, ולהטיל עליו מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות.

לטענת ב"כ המאשימה, לא הוכחה פגיעה קונקרטית כתוצאה מהותרת ההרשעה על כנה, וזאת מאחר ומהתקנון אליו הפנה ב"כ הנאשם עולה כי אף חקירה עלולה לפגוע בהיקשרות בין הצדדים, וכן כי הרשעה בעבירת איומים איננה מסוג ההרשעות הפוגעות ביושר או האמינות.

עוד הפנתה לכך שלנאשם הרשעות ואי הרשעות קודמות בעברו, ולכן לטענתה אין זה המקרה המתאים להורות על ביטול ההרשעה.

ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (1/ת).

5. ב"כ הנאשם עתר לאמץ המלצת התסקיר, וזאת מאחר ולטענתו מקרה זה עומד בתנאים אשר נקבעו בפסיקה בסוגיית אי ההרשעה.

לטענת ב"כ הנאשם, מאחר ומהתקנון אשר הוגש (1/נ) עולה כי פגיעה ביושרו ואמינותו של הנאשם יובילו להשעייתו כספק של משרד הביטחון, שהוא הלקוח העיקרי של המפעל שבבעלות הנאשם (כפי שעולה אף מחשבונית מס 2/ת) - אזי הוכחה פגיעה קונקרטית בנאשם באם תיותר ההרשעה על כנה.

לטענת ב"כ הנאשם, נכון שמהתקנון עולה כי אף חקירה פלילית עשויה להוביל לפגיעה בהתקשרות בין הצדדים, אך מאחר ואז עוד חלה על הנאשם חזקת החפות - לא נפגעה באותו שלב אמינותו. עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי אפשרות הפגיעה הקונקרטית בפרנסתו של הנאשם משמעותית במיוחד בתקופה זו לאור קשיי הפרנסה הרבים במשק, וכן לאור העובדה כי בנאשם תלויה אף פרנסתם של עוד עובדים רבים ועלול להיגרם נזק עצום.

לטענת ב"כ הנאשם, בעניינו של הנאשם נקבע כי הרשעה בגין ביצוע עבירת ההעסקה בניגוד לחוק הכניסה לישראל לא פוגעת ביושרו מאחר וזו בוצעה כאשר היה בחו"ל, ובאמצעות חברת כוח אדם, ולא כך המקרה המונח בפני בית המשפט היום.

ב"כ הנאשם אף הפנה להתרשמות שירות המבחן לפיה הרשעת הנאשם תוביל לפגיעה בדימויו העצמי, באופן שיגביר את הקושי בשיקומו. כמו כן, הפנה ללקיחת האחריות מצד הנאשם ולהבעת החרטה העמוקה והכנה אשר ממנה התרשם שירות המבחן, וכן להתרשמות שירות המבחן כי מדובר בהתנהגות החריגה לנאשם.

לטענת ב"כ הנאשם, במקרה זה מדובר בעבירה ברף הנמוך ביותר, אשר בוצעה בשעת כעס, וציין כי כיום אין קשר בין הנאשם למתלוננת, וכי מדובר בנאשם אשר תורם רבות לחברה בסתר.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הנאשם מוכן לשלם כל סכום פיצוי או תרומה שיוטלו עליו, וזאת מאחר ומעוניין לכפר על מעשיו.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה, לטענתו למקרים בהם אף בנסיבות חמורות יותר לא הורשעו נאשמים בדין, וזאת לצורך תמיכה בעתירתו.

מתחם העונש ההולם

6. **תיקון 113 לחוק העונשין** קובע מנגנון תלת-שלבי להליך גזירת העונש: בשלב הראשון ייקבע מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה, בשלב השני תבחן התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן

המתחם שנקבע - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על שלום הציבור, ובשלב השלישי, במידה ונקבע כי אין מקום לחורג ממתחם העונש, ייגזר העונש הראוי בתוככי המתחם שנקבע, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

7. במקרה זה מדובר באירוע אחד אשר בעניינו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

8. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. במקרה דנן, הערך החברתי אשר נפגע בביצוע העבירה הוא השמירה על שלוותו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט, וביתר שאת בעת מילוי תפקידו.

יפים לעניין זה דברי כב' הש' בייניש ברע"פ 2038/04 לם נגד מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 105, 96 (2006):

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסויימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

10. מידת הפגיעה בערך המוגן היא ברף הבינוני, וזאת מאחר ומחד גיסא מדובר באירוע יחיד, אך מאידך גיסא, כזה שבו הנאשם הגיע למקום עבודתה של המתלוננת אך לצורך ביצוע עבירת האיומים, ושבוצע כאמור כלפי נוסאת משרה אשר האיומים הופנו כלפיה נוכח תפקידה, בעת עבודתה, ובנוכחות אחרים.

11. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים כמפורט להלן:

א. ברע"פ 4719/13 צוקרמן נגד מדינת ישראל (07/12/13) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על חומרת העונש. המבקש הורשע בבית משפט השלום, לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של איומים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 5 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 4 חודשי מאסר, כאשר 3 חודשים מתוכם ירוצו בחופף למאסר על תנאי בן 7 חודשים שהופעל, לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון קבע כי העונש אשר הוטל על הנאשם לא סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת.

ב. ברע"פ 4168/08 רבן נגד מדינת ישראל (15/01/09) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על חומרת העונש - 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות וענישה נלווית - שהוטלו על המבקש בגין אירוע תקיפה ואיום באמצעות אקדח לא טעון על גורמי הוצאה לפועל שהגיעו לביתו. זאת על אף תסקיר חיובי שהמליץ על ביטול הרשעתו.

ג. בעפ"ג (מרכז) 30868-08-13 חג'אג' נגד מדינת ישראל (6.10.14) קיבל בית המשפט המחוזי בחלקו את ערעור הנאשם. הנאשם הורשע בבית משפט השלום, על פי הודאתו, בביצוע עבירת איומים. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, וגזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל, שירוצו במצטבר ל-5 חודשי מאסר על תנאי שהופעל. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור בחלקו, כך שעונש המאסר ירוצה בעבודות שירות.

ד. ת"פ (ראשל"צ) 55683-05-13 מדינת ישראל נגד פלוני (01/01/15) בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בגין ביצוע עבירת איומים נע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר בפועל, והטיל על נאשם 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות כולל הפעלת מאסר על תנאי.

12. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק) יש לתת את הדעת לכך שקדם תכנון לאירוע בעצם הגעת הנאשם למשרדי המחלקה הווטרינרית לאחר קבלת הדו"ח מטעם המתלוננת בנוכחות אחרים, ולכך שהמעשים בוצעו על ידי הנאשם בלבד, ולו הייתה ההשפעה הבלעדית על ביצועם.

13. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), מצאתי כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל.

שאלת ההרשעה

14. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדיון.

הימנעות מהרשעה היא חריגה המוצדקת רק במקרים נדירים, בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לשיקום הנאשם מההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחרף, לבין חומרת העבירה, אשר ניתן להימנע מהרשעת מבצעה מבלי שהדבר יפגע בשיקולי הענישה, באינטרס הציבורי ובערך המוגן. בית המשפט העליון קבע מספר שיקולים מנחים בעניין זה ובהם עברו הפלילי של הנאשם, חומרת העבירה, מידת הפגיעה בקורבנות העבירה, הערכת סיכון, דפוסיו של הנאשם, יחסו של הנאשם לעבירה, השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם ועוד.

ראו: ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פד"י נ"ב (3), 337 וע"פ 43351-08-14 אלמיו נגד מדינת ישראל פורסם בנבו (24/11/14).

במקרה המונח לפני שוכנעתי כי בעניינו של הנאשם לא ניתן להימנע מהרשעה, ואנמק.

העבירה ונסיבות ביצועה -

15. על אף שמדובר לכאורה בעבירת איום "בלבד" שהיא עבירת עוון, הרי שנסיבות ביצוע העבירה במקרה המונח לפניי אינן קלות.

מדובר באירוע איום שבוצע על רקע ביצוע עבודתה של המתלוננת, תוך הגעת הנאשם למשרדה על מנת לאיים עליה, כל זאת בקשר לתפקידה ובנוכחות אחרים.

כשאלה פני הדברים, סבורני כי סוג העבירה, בנסיבות ביצועה כמפורט, מאפשרים אי הרשעת מבצעה רק במקרים בהם יוכח נזק משמעותי וחריג.

16. ברע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (01/01/13) נקבע כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, עליו להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד.

אציין כי **רע"פ פריגין** עסק אף הוא בעבירת איום, ובמסגרתו נדחתה בקשת רשות הערעור של נאשם אשר הורשע, בניגוד להמלצת שירות המבחן, וזאת לאחר שבית המשפט העליון קבע כי נסיבות ביצוע העבירה, לצד אי הוכחת נזק קונקרטי אינם מאפשרים אי הרשעת הנאשם.

17. לאחר ששמעתי טענות ב"כ הנאשם, עיינתי במוצגים אשר הוגשו, וכן בתסקיר שירות המבחן - שוכנעתי כי אין אינדיקציה לפגיעה ממשית וקונקרטית בעתידו התעסוקתי של הנאשם.

עיון במוצגים אשר הוגשו מטעם ב"כ הנאשם מעלה כי משרד הביטחון הוא לקוח משמעותי של המפעל המצוי בבעלות הנאשם (נ/2). כמו כן, **מסעיף 35.ג.ה בנ/1** עולה כי משרד הביטחון רשאי להודיע על השעייה/השעייה על תנאי של ספק, לפרק זמן מסוים או לצמיתות, בין היתר במקרה בו: **"אם בעקבות חקירה פלילית או העמדה לדין או פסק דין בהליך אזרחי עלו עובדות שיש בהן לפגום באמינות הספק וביושרו"**.

מהאמור עולה, כי למשרד הביטחון נתון שיקול הדעת בהחלטה האם אותה העמדה לדין/ חקירה פלילית בכלל מעידים על פגם באמינות הנאשם או ביושרו, ומעבר לכך, כי גם אם יוחלט כאמור - אין משמעות הדבר כי לא יוכל הנאשם לשמש עוד כספק, אלא כי לכל היותר יושעה או יושעה על תנאי.

עוד יש לציין כי מנוסח הסעיף עולה כי בעת שנחקר, ובוודאי שעם העמדתו לדין - כבר מולאו התנאים אשר יכלו להוביל לפגיעה אפשרית בפרנסתו של הנאשם - ואין שינוי משמעותי מאותם השלבים, למצב הנתון כיום - בגזירת דינו של הנאשם לאחר שהורשע בדין.

מכל המפורט, כאמור, עולה כי לא הוכחה פגיעה קונקרטית בנאשם באם תיוותר ההרשעה על כנה.

עוד יש לציין, כי במקרה זה לא מדובר בנאשם נעדר הרשעות קודמות.

מגיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1), עולה כי בשנים האחרונות בלבד, הנאשם הורשע בשנת 2019 בגין ביצוע עבירת העסקה בניגוד לחוק הכניסה לישראל על ידי בית הדין לעבודה בבאר שבע, שבשלה הוטלו עליו קנס והתחייבות.

כמו כן, בעברו של הנאשם קיימת אי הרשעה משנת 2015 בגין ביצוע עבירת איומים והפרעה לעובד ציבור, אשר בשלהן הוטל עליו פיצוי.

ואחד, מהמפורט עולה כי הנאשם כבר קיבל הזדמנות נוספת מטעם בית המשפט בכך שבית המשפט נמנע מהרשעתו בגין ביצוע עבירה דומה בשנת 2015. מכך ניתן להסיק כי רחמי בית המשפט והתחשבותו בנסיבותיו האישיות לא הובילו לכך שהנאשם חזר לדרך הישר - אלא יתכן שאף יצרו אצלו את הרושם כי יוכל להסתמך על רחמי בית המשפט בשנית ולהמשיך בדרך של איום על עובדי ציבור.

ברי כי אין זה המסר שבית המשפט מעוניין להעביר לנאשם זה, וכלל לנאשמים אחרים הבאים לבצע עבירות דומות.

מה גם שדפוס התנהגות שכזה מציב בסימן שאלה ממשי את התרשמות שירות המבחן כי מדובר באירוע חריג באורחות חייו, שמדובר באדם נעדר נורמות התנהגות אלימות שההליך הפלילי הרתיע אותו.

בשולי הדברים אציין כי מת¹ אף מתחזקת מסקנתי כי הרשעת הנאשם לא תוביל בהכרח לפגיעה בפרנסתו, וזאת על אף האבחנה שעשה בא כוח הנאשם מאותה הרשעה למקרה המונח לפניי כעת.

ערה אני להמלצת שירות המבחן ולהתרשמותו, כמפורט לעיל, אולם נוכח המפורט, ובהתבסס אף על התרשמות שירות המבחן לפיה לנאשם קושי בוויסות רגשי ובניהול תקשורת מקדמת, ומהיתכנות לתגובות אימפולסיביות במצבים של כעס - שוכנעתי כי אין זה המקרה בו ניתן להימנע מהותרת הרשעתו בדין של הנאשם על כנה.

18. למעלה מן הצורך אציין את הידוע לכל ולפיו "שיקולי שירות המבחן אינם בהכרח דומים לשיקולי בית המשפט, וזאת מאחר שהפריזמה בהמתבונן שירות המבחן מתייחסת לנאשם בלבד. קצין המבחן אינו בוחן כלל את היבט ההרתעה, והוא אף אינו מופקד על הראייה הכוללת של שיקולי ההרשעה ואי ההרשעה".

[ראו: ע"פ 71512/04 להט נגד מדינת ישראל (22/06/06)].

משכך, לאור המפורט, בשים לב לחומרת העבירה בנסיבות ביצועה, לצד היעדר פגיעה קונקרטית משמעותית בעתידו של הנאשם - שוכנעתי כי במקרה זה לא קיימים שיקולים המצדיקים ביטול הרשעת הנאשם.

19. אציין כי לא מצאתי שיש מקום ללמוד מת"פ 33336-08-13 בעניינו של נאשם 6 אליו הפנה ב"כ הנאשם, וזאת מאחר ובמקרה זה מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי ואשר בית המשפט קבע כי מעורבותו באירוע הייתה נמוכה. כמו כן, לא מצאתי ללמוד מע"פ 1626-11-07 אליו הפנה ב"כ הנאשם, וזאת מאחר ואי ההרשעה במקרה זה נבעה אף מהעובדה שהנאשם פוטר בפועל מעבודתו במשטרה, וכן מאחר ובית המשפט המחוזי קבע כי רקע משברי עמד בבסיס ביצוע העבירה, על ידי נאשם נעדר עבר פלילי, ואף ציין כי אי ההרשעה במקרה זה לא תשמש כתקדים למקרים אחרים. עוד לא מצאתי ללמוד מת"פ 12233-04-16 אליו הפנה ב"כ הנאשם, וזאת מאחר ובמקרה זה מדובר היה בנאשם

צעיר מאוד אשר עבר תהליך טיפולי שיקומי משמעותי ביותר - והוא אשר הוביל להחלטת בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם אל אף חומרת העבירות אשר ביצע. אין זה דומה למקרה העומד לפניי כידוע.

העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם

20. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לחומרה או לקולה.

21. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא').

במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - כמפורט בהרחבה לעיל - קיימת אפשרות כלשהי לפיה הרשעת הנאשם, ובוודאי שהטלת מאסר בפועל, ואף לריצוי בדרך של עבודות שירות - תפגע בפרנסת הנאשם ומשפחתו, ומתסקיר שירות המבחן אף עולה כי אלה יפגעו גם בדימויו העצמי של הנאשם.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו - הנאשם הודה בביצוע העבירה, ומתסקיר שירות המבחן עולה כי שיתף פעולה, הביע חרטה על מעשיו והבין את הכשל בהתנהגותו ויכולתו לבחור אחרת, אך אף עלה, כאמור, כי קיים קושי בוויסות רגשי ובניהול תקשורת מקדמת, וכן היתכנות לתגובות אימפולסיביות במצבים של כעס.

ג. מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי - לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם נכון לפצות את המתלוננת על מעשיו.

ד. התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה - מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי ויציב לאורך השנים ומחויב לתפקידו, לא מאופיין בדפוסי התנהגות אלימים, והתנהגותו במקרה זה חריגה לו. אם כי כאמור, מסופקני אם התרשמות שירות המבחן בעניין זה עולה בקנה אחד עם עברו הפלילי והתנהגותו באירוע זה. כמו כן, מטיעוני ב"כ הנאשם אף עלה כי הנאשם תורם מכספו לזקוקים לכך.

ה. נסיבות חיים שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, הרקע לביצוע מעשי העבירה נובע מתחושת הנאשם כי המתלוננת מתנכלת אליו לאורך זמן, מתוקף תפקידה, והוא חש קורבן, חוסר אונים ותסכול מתמשך בעקבות תחושתו כי פועלים כנגדו בכוונת זדון ועל מנת להרע לעסק שבבעלותו.

ו. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו - לנאשם עבר פלילי כמפורט לעיל.

22. באיזון בין השיקולים השונים, בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם, כמפורט בהרחבה, ולנכונות לפצות את המתלוננת, אך גם בשים לב לעברו הפלילי, ובייחוד לאי ההרשעה בעבירת האיומים וההפרעה לעובד ציבור, כמפורט לעיל, שוכנעתי כי ניתן להסתפק בהטלת ענישה ברף הנמוך של המתחם, תוך הטלת פיצוי משמעותי.

23. סוף דבר, אני גוזרת דינו של הנאשם לעונשים כדלקמן:

1. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים שלא יעבור שוב עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. התחייבות כספית על סך 3000 ש"ח להימנע במשך שנתיים מביצוע עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. פיצוי למתלוננת בסך 3000 ש"ח.

הפיצוי ישולם ב- 3 תשלומים שווים ורצופים.

תשלום ראשון תוך חודש ימים מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 21 בדצמבר 2020, במעמד הצדדים.